

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25Co/35/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115221369
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Koščo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115221369.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Košču a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Mareka Kohúta v spore žalobkyne: D. J., F.: XX.XX.XXXX, T. Z. XX, XXX XX H., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát, Advokátska kancelária so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o primerané finančné zadostučinenie vo výške 200,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 19C/337/2015-77 zo dňa 5. februára 2018, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie.

Sporovým stranám n e p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol v I. výroku, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 200,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v II. výroku priznal žalobkyni voči žalovanému 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na tamjšom súde dňa 13.08.2015 domáhala voči žalovanému primeraného finančného zadostučinenia vo výške 200,- Eur, pričom svoj návrh odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde H.Š. pod sp. zn. XXC/XXX/XXXX z 05.12.2014 bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky. Žalobou sa domáhala určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V konaní bola úspešná. Rozsah porušenia jej spotrebiteľského práva vyplýva z rozsudku a poukázala na jeho odôvodnenie, ako na súčasť jej skutkového tvrdenia. Okresný súd H. v rozsudku poukázal na to, že zmluvná podmienka, ktorá je obsiahnutá v zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 17.08.2011 ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere je v bode 8.1. neprijateľnou zmluvou podmienkou. Rozsudok Okresného súdu H. sp. zn. XXC/XXX/XXXX z 05.12.2014 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v H. sp. zn. XXCo/XX/XXXX z 27.5.2015. Tým, že žalovaný v zmluve uviedol túto neprijateľnú podmienku - hneď pri poukázaní sumy z úveru si ponechal plnenie z tejto podmienky vo výške 367,44 Eur. Žalobkyňa poukázala na ustanovenie § 3 ods. 5, tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z.. Podľa nej ujma, ktorú utrpela spočíva už v tom, že dodávateľ zneužil svoje postavenie, že sa dopustil nekalých obchodných praktík a vystavil spotrebiteľa neprímeraným zmluvným podmienkam a právnej neistote.

3. Na základe vykonaného dokazovania vychádzal súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu, že rozsudkom Okresného súdu H. zo dňa 05.12.2014 č. k. XXC/XXX/XXXX-XX v spojení s potvrdzujúcim

rozsudkom Krajského súdu v H. zo dňa 27. mája 2015 sp. zn. XXCo XX/XXXX, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.07.2015, bolo určené, že bod 8.1 v znení „predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom v možnosti odkladu maximálne ďalej ako úver revolving a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 367,44 eur“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, v zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 17.08.2011 ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplynulo, že účastníci konania uzavreli dňa 22.08.2011 zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru, a to na základe písomnej žiadosti žalobcu, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 1.500,- Eur s dohodnutou mesačnou splátkou 77,05 Eur, kedy RPMN činila 70,01 %. Úver bol poskytnutý žalobkyni na účet, a až následne zistila, že na účet jej neprišlo 1.500,- Eur, ale suma nižšia o 367,49 Eur, na čo jej obchodný zástupca žalovaného oznámil, že jedná sa o poplatok za poskytnutie úveru. O tejto skutočnosti nebola upovedomená v procese dojednávania úveru, pričom aj z karty klienta vyplynulo, že vyplatená čiastka u žalobkyne činila 1.132,51 Eur. Suma 367,49 Eur bola zrazená žalobkyni na základe bodu 8.1 v zmluve uzavretej medzi účastníkmi. Rovnako mal súd prvej inštancie preukázané, že zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi účastníkmi konania je zmluvou spotrebiteľskou. Žalovaný konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti, pričom žalobkyňa ako fyzická osoba nekonala v rámci svojej obchodnej, či podnikateľskej činnosti. Je nepochybné, že jedná sa o tzv. formulárovú zmluvu, kedy do pripravenej predtlačky boli vpísané údaje účastníkmi zmluvy, pričom pokiaľ žalovaný akceptoval návrh na uzavretie zmluvy v zmysle podmienok uvedených žalobcom došlo k platnému uzavretiu tejto zmluvy. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach týchto zmluvných strán, čo neplatí v prípade individuálneho dojednaní týchto povinností. Je nepochybné, že v danom prípade tieto zmluvné ustanovenia neboli dojednané individuálne, žalobkyňa nemala možnosť reálne ovplyvniť obsah týchto dojednaní a o týchto ani nebola informovaná, ako to vyplynulo z jej výsluchu. Podľa názoru súdu je dohoda podľa bodu 8.1 dojednaním, ktoré spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov konania, kedy žalovaný túto sumu zrazí hneď pri poskytnutí úveru bez ohľadu na to, či reálne vôbec dôjde k reálnemu využitiu tohto inštitútu, to však nie je vo veci relevantné. Relevantné je to, že táto dohoda je objektívne spôsobilá vyvolať hrubú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania, kde práve spotrebiteľ ako slabšia strana nemá možnosť sa brániť takýmto ustanoveniam, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu.

4. Vzhľadom na posúdenie zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvoril, že predmetom konania je nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie, ktorý nárok je potrebné posúdiť podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 10.06.2013. Súd prvej inštancie uviedol, že účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý mu v každom prípade nastáva, ak je nútený uplatniť porušenie svojich práv spotrebiteľa alebo dovoliť sa povinnosti dodávateľa voči nemu súdnou cestou. V tomto ohľade súd prvej inštancie poukázal napr. aj na právny záver v rozsudku Okresného súdu H. sp.zn. XC XXX/XXXX. V danom prípade podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa v konaní vedenom na Okresnom súde H. sp. zn. XXC XXX/XXXX žalovala o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v zmluve zo dňa 22.08.2011, na základe ktorej mala zaplatiť poplatok vo výške 367,49 Eur za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, čím si tento poplatok žalovaný okamžite započítal a tak popri úroku 70,01% ročne, ktorý jednoznačne je úrokom úžerným a v rozpore s dobrými mravmi, ešte zaťažil úver ďalším plnením absolútne neprimeraným k službe, ktorá mala byť poskytnutá čo do obsahu aj výšky. Takýmto nekalým konaním žalovaný, pokiaľ by sa nebola bránila podaním tejto žaloby, by ju bol obral o finančné prostriedky najmenej vo výške 367,49 Eur, a tak finančné zadosťučinenie, ktoré požaduje vo výške 200,- Eur považoval súd prvej inštancie vzhľadom na okolnosti prípadu za primerané. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkami žalovaného voči uplatnenému nároku, pokiaľ tento tvrdil, že nedošlo u žalobkyne k vzniku ujmy, pretože v rámci konania o žalobe na plnenie, súd poskytol ochranu žalobkyni a zároveň poukázal na fakt, že požadovaný nárok predstavuje excesívny nárok odporujúci právnomu poriadku, pretože žalobkyňa sa podaným návrhom domáha finančného zadosťučinenia vo výške, ktorá je vyššia ako nároky titulom náhrady za bolesť a sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom zo žaloby nevyplýva, kedy žalobkyňou tvrdená ujma mala vzniknúť, v čom reálne spočíva a či túto ujmu nereparovalo samotné rozhodnutie všeobecného súdu. Zároveň aj vzniesol námietku premlčania tvrdeného nároku o zaplatenie finančného zadosťučinenia. Ohľadom vznesenej námietky premlčania súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 101 OZ a aj na to, že premlčanie je

jeden z tradičných a významných inštitútov súkromného práva. Hlavným zmyslom existencie premlčania je stimulovať veriteľa k rýchlemu a včasnému uplatneniu jeho práva a zároveň snaha predchádzať v konkrétnych prípadoch dôkaznej núdzi na strane veriteľa v súdnom konaní a prispieť aj k právnej istote účastníkov občianskoprávných vzťahov. Z tohto dôvodu bolo teda zrejmé, že žalobkyňa hneď po tom, čo sa dozvedela o tom, že úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva, podala žalobu o primerané finančné zadosťučinenie, preto nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku v 3 ročnej premlčacej lehote. Na základe uvedeného dôvodu súd prvej inštancie neprihliadol k vznesenej námietke premlčania.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p., keď vychádzajúc z pomeru úspechu strán v konaní ustálil, že žalobkyňa mala vo veci plný úspech, a preto jej priznal voči žalovanému nárok na 100% náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej odvolaní žalovaný. Namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu záveru o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z napadnutého rozsudku nevyplýva, o porušenie akého práva by malo ísť. Súd prvej inštancie toto právo nekonkretizoval, čo znamená, že z jeho rozhodnutia nie je zrejmé ani to, či je splnený predpoklad uvedený v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Zákonná úprava nepriznáva primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi len preto, že uplatnil nejaké právo, ale len vtedy, ak úspešne uplatnil porušenie práva stanoveného na ochranu spotrebiteľa. To, že by mal súd prvej inštancie preukázať, že došlo k porušeniu práva na ochranu spotrebiteľa určeného zákonom z rozsudku nevyplýva. Súd prvej inštancie odôvodnil vznik nároku všeobecne, neurčito, čo spochybňuje, ako a čím bol vlastne dôvod nároku preukázaný. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 14/07 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 199/09 týkajúce sa riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania, skutkových zistení a právneho posúdenia súdu prvej inštancie vysloveného v napádanom rozsudku nevyplýva, či je splnený zákonný predpoklad pre vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Súdom uvádzané závery neumožňujú posúdiť, či v konaní vôbec boli splnené podmienky pre postup podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Nárok na finančné zadosťučinenie zákon nespája s postavením osoby ako spotrebiteľa, ale s porušením práva určeného na ochranu spotrebiteľa. Z toho potom vyplýva, že takýto nárok nevzniká osobne titulom jej postavenia spotrebiteľa, ale len v spojení s konkrétnym právom. Podľa žalovaného napádaný rozsudok neobsahuje ani žiadne konkrétne dokázané skutočnosti, na základe ktorých súd priznal nárok na finančné zadosťučinenie v sume 200,- Eur. Žalovaný súčasne napadol aj výrok o náhrade trov konania. Žalovaný v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Na základe doručenej výzvy súdu prvej inštancie sa žalobkyňa k žalovaným podanému odvolaniu nevyjadřila.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 C.s.p.). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote termín verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods.2, § 219 ods. 1, 3 C.s.p.). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 C.s.p.) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo

argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Rozsudok je odôvodnený riadne, v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Súd prvej inštancie náležite vysvetlil, z akých dôvodov žalobe čiastočne vyhovel. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie je aj v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a aj v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver, svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a v rozhodnutí sa vysporiadal s podstatnými argumentmi. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

12. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z..

13. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa upravujú práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak sa na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ustanovených zákonom číslo 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéto porušenia práv alebo povinností privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

14. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax, spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie, sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi, a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu.

15. Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc, musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

16. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa ako spotrebiteľ, má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve, a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností stanovené zákonom číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom, zodpovedá.

17. Odvolací súd poukazuje na to, že Občiansky zákonník ako celok je predpisom v prospech spotrebiteľa.

18. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

19. Odvolacia námietka žalovaného, že napadnutý rozsudok nezodpovedá preukázaným skutkovým okolnostiam, preukazujúcich základ nároku je nedôvodná. Nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. K podmienke ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti, je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňuje v súvislosti s konaním Okresného súdu H. vo veci sp. zn. XXC/XXX/XXXX, v ktorom bola žalobkyňa aktívna, bránila svoje práva a úspešne požadovala určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v zmluve zo dňa 22.08.2011 bod bodom 8.1., predstavujúcej dohodu na základe ktorej mala zaplatiť poplatok vo výške 367,49 Eur za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, čím si tento poplatok žalovaný okamžite započítal a tak popri ročnom úroku zaťažil úver ďalším plnením absolútne neprimeraným k službe, ktorá mala byť poskytnutá čo do obsahu aj výšky. Takýmto nekalým konaním žalovaný, pokiaľ by sa nebola žalobkyňa bránila podaním tejto žaloby, by ju bol obral o finančné prostriedky najmenej vo výške 367,49 Eur. Prvoinštančný súd vyhovel jej žalobe a určil, že táto dohoda o možnosti odkladu splátok je neplatná a rozhodnutie prvoinštančného súdu bolo potvrdené aj rozhodnutím Krajského súdu v H. sp. zn. XXCo/XX/XXXX. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedená dohoda je neplatná pre rozpor so zákonom, keď ako jeden z dôvodov uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že takáto zmluvná podmienka bola dojednaná individuálne.

20. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie, nie je závislý od okamihu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo, alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, teda úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona číslo 250/2007 Z. z..

21. S poukazom už na vyššie uvádzané odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorej ochrany sa žalobkyňa úspešne domáhala na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. Nemožno sa preto stotožniť s názorom odvolateľa, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že došlo k porušeniu práv ustanovených za účelom ochrany žalobcu ako spotrebiteľa.

22. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vysvetlil svoj záver o splnení podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

23. Čo sa týka námietky, že súd nekonkretizoval dôvody, podľa ktorých sumu finančného zadosťučinenia určil, k tej treba uviesť, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu charakterizoval na základe konkrétnych okolností prípadu, že priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Bez stanovenia kritérií výšky finančného zadosťučinenia a naplnenia účelu - poskytnúť žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu, odvolaciemu súdu sa nejaví súdom stanovená výška primeraného finančného zadosťučinenia ako neprimeraná.

24. Odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie NS SR zo dňa 23. 11. 2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08. 06. 2006, I. ÚS 188/06).

25. Správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 odsek 2 C.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a úspešná žalobkyňa si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila a vychádzajúc z obsahu spisu jej ani v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd rozhodol tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania sporovým stranám nepriznal.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 C.s.p. v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).